

Sygn. akt I C 776/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżonowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Radosław Florek

po rozpoznaniu 22 kwietnia 2021 roku w D.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa ***M. S.***

przeciwko ***Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.***

o zapłatę 880,88 zł

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda ***M. S. 9,52 zł*** (dziewięć złotych pięćdziesiąt dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 8 maja 2020 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powoda ***M. S.*** na rzecz strony pozwanej Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. ***855,12 zł*** (osiemset pięćdziesiąt pięć złotych dwanaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

IV. nakazuje powodowi ***M. S.*** zapłacić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżonowie ***292 zł*** (dwieście dziewięćdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt ***I C 776/20***

UZASADNIENIE

STANOWISKA STRON

I. Żądania powoda

Żądania pozwu

1. Powód ***M. S.*** wystąpił o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. ***880,88 zł*** wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 marca 2020 roku do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od ***1920,51 zł*** od 24 marca 2020 roku do 6 maja 2020 roku.

Twierdzenia

2. Żądanie pozwu oparł na następujących twierdzeniach:

a) ***M. B.*** jest właścicielem samochodu marki ***S.*** o numerze rejestracyjnym (...);

- b) w dniu 22 lutego 2020 roku, pojazd ten został uszkodzony w wyniku zdarzenia drogowego;
- c) pozwana Spółka była ubezpieczycielem sprawcy kolizji;
- d) strona pozwana przyznała odszkodowanie w łącznej wysokości 4040,99 zł, przy czym zaniżyła koszty naprawy i pominęła część uszkodzonych elementów;
- e) z prywatnej kalkulacji wynika, że rzeczywisty koszt naprawy tego pojazdu wynosi 4921,87 zł;
- f) pozwana Spółka powinna dopłacić kwotę 880,88 zł;
- g) szkodę zgłoszono stronie pozwanej 22 lutego 2020 roku i powinna ona przeprowadzić postępowanie likwidacyjne w ciągu 30 dni od tej daty;
- h) odsetki za opóźnienie należy naliczać od 24 marca 2020 roku;
- i) na skutek odwołania 6 maja 2020 roku pozwana Spółka dopłaciła odszkodowanie w kwocie 1921,51 zł, jednakże bez odsetek;
- j) strona pozwana powinna uiścić odsetki za opóźnienie od kwoty 1921,51 zł za okres od 24 marca 2020 roku do 6 maja 2020 roku.

II. Stanowisko strony pozwanej

Wniosek strony pozwanej

1. Strona pozwana Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Zarzuty i twierdzenia

2. Motywując swoje stanowisko przyznała, że w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego przyznała odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu w kwocie 4040,99 zł, a także podała, iż w sporządzonej kalkulacji uwzględnione zostały części oryginalne z zastosowaniem rabatu w wysokości 10% i materiał lakierniczy z rabatem 40% oraz podniosła następujące zarzuty:

- a) sporny samochód przeszedł pozytywnie badania techniczne, a tym samym został naprawiony;
- b) naprawienie szkody ma zapewnić kompensatę doznanego uszczerbku, bez nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego;
- c) szkoda nie została udowodniona, albowiem nie przedłożono żadnych dowodów poniesionych kosztów naprawy, a prywatny kosztorys nie ma waloru dowodu i stanowi jedynie potwierdzenie stanowiska strony;
- d) przy wycenie szkody należy uwzględnić potrącenia rabatowe, które mogli uzyskać poszkodowani w ramach obsługi przez nią szkody.

PODSTAWA ROZSTRZYGNIĘCIA

Podstawa odpowiedzialności

I. Czyn niedozwolony (punkty I i II wyroku)

Podstawa prawna

1. Wedle przepisu art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Fakty

2. W dniu 22 lutego 2020 roku na ulicy (...) w S., M. B. zaparkował samochód marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w pobliżu sklepu, do którego się udał. Obok stał tymczasowy znak drogowy, który był zabezpieczony zbyt małymi obciążnikami. W wyniku silnych podmuchów wiatru znak ten spadł na przedmiotowy pojazd. Doprowadziło to do urwania zaczepów przedniego zderzak i powstania dwóch głębokich rys na przednim prawym błotniku.

Dowód: zdjęcia miejsca zdarzenia - akta szkody nr (...) - 01,

zgłoszenie szkody - akta szkody nr (...) - 01,

zeznania świadków T. B. - k. 103,

M. B. - k. 103.

3. Ustawieniem tego znaku zajmowała się firma (...).

Dowód: odpis pisma strony pozwanej do M. B. z 19 marca 2020 roku - akta szkody nr (...) - 01.

Podmiot odpowiedzialny

4. Firma (...) niewłaściwie zabezpieczyła tymczasowy znak drogowy, który w wyniku silnego podmuchu wiatru spadł na opisany pojazd i go uszkodził.

5. Firma (...) doprowadziła w sposób zawiniony do przedmiotowego zdarzenia.

6. Żadna ze stron tego nie kwestionowała.

Wniosek

7. Firma (...) ponosi odpowiedzialność cywilną za szkody, jakie powstały w wyniku przedmiotowego zdarzenia.

II. Odpowiedzialność ubezpieczyciela (punkty I i II wyroku)

Podstawa prawna

1. Przepis art. 822 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

2. Z kolei wedle art. 822 § 2 k.c., jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1 art. 822 k.c., będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Fakty

3. W dniu zdarzenia, firma (...) była objęta umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartą ze stroną pozwaną Towarzystwem (...) Spółką Akcyjną w W.. Przedmiotem ochrony ubezpieczeniowej była odpowiedzialność cywilna związana z obowiązkiem naprawienia szkody osobowej lub szkody rzeczowej poniesionej przez osobę trzecią w związku z posiadaniem mienia lub prowadzeniem ubezpieczonej działalności przez ubezpieczającego.

Dowód: odpis pisma strony pozwanej do M. B. z 19 marca 2020 roku - akta szkody nr (...) - 01,

odpis pisma strony pozwanej do T. B. z 19 marca 2020 roku - akta szkody nr (...) - 01.

Odpowiedzialność strony pozwanej

4. W takim samym zakresie jak firma (...), na podstawie umowy ubezpieczenia, odpowiedzialność cywilną za skutki tego zdarzenia ponosi pozwana Spółka.

5. Żadna ze stron tego nie kwestionowała.

Wniosek

6. Strona pozwana ponosi odpowiedzialność cywilną za szkody, jakie powstały w wyniku przedmiotowego zdarzenia.

Legitymacja procesowa czynna

III. Umowa przelewu (punkty I i II wyroku)

Podstawa prawna

1. Wedle przepisów art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, przy czym wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

2. Przelew wierzytelności uregulowany w przepisach art. 509 k.c., w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi). Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 14 lutego 2013 roku, V ACa 733/12, LEX nr 1289450).

Fakty

3. T. B. i M. B. są współwłaścicielami samochodu osobowego marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Dowód: odpis dowodu rejestracyjnego - akta szkody nr (...) - 01,

zeznania świadków T. B. - k. 103,

M. B. - k. 103.

4. W dniu 30 kwietnia 2020 roku, T. B. i M. B. przelali wierzytelność z tytułu zwrotu kosztów naprawy tegoż pojazdu w wyniku jego uszkodzenia w dniu 22 lutego 2020 roku przysługującą im względem sprawcy szkody i jego ubezpieczyciela w zakresie OC albo ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia AC na rzecz powoda M. S..

Dowód: odpis umowy przelewu wierzytelności nr (...) z 30 kwietnia 2020 roku - k. 4,

zeznania świadków T. B. - k. 103,

M. B. - k. 103.

Cesja wierzytelności

5. T. B. i M. B. jako współwłaścicielom samochodu osobowego marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), przysługiwały względem strony pozwanej wszelkie roszczenia odszkodowawcze wynikające z uszkodzenia tego pojazdu w przedmiotowym zdarzeniu.

6. Powód udowodnił ponad wszelką wątpliwość, że T. B. i M. B. przelali na niego wierzycelność z tytułu zwrotu kosztów naprawy tegoż pojazdu przysługującą im względem strony pozwanej w związku z przedmiotowym zdarzeniem.

7. Pozwana Spółka tego nie kwestionowała.

Wniosek

8. Powodowi przysługują względem strony pozwanej wszelkie roszczenia z tytułu zwrotu kosztów naprawy samochodu osobowego marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) związanych z jego uszkodzeniem w spornym zdarzeniu.

Roszczenie odszkodowawcze

IV. Odszkodowanie z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu (punkt II wyroku)

Podstawa prawna

1. Wedle przepisów art. 361 § 1 i 2 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, przy czym w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone.

2. Ustawodawca nie zdefiniował pojęcia szkody, jednakże za utrwalone w orzecznictwie należy uznać stanowisko, że dla ustalenia pojęcia szkody należy sięgać do przytoczonych regulacji zawartych w Kodeksie cywilnym (por. uchwała Sądu Najwyższego z 18 marca 1994 roku, III CZP 25/94, OSNC 1994, nr 10, poz. 188; uchwała Sądu Najwyższego z 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74). W związku z tym przyjmuje się, że szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16 maja 2002 roku, V CKN 1273/00, OSNC 2002, nr 12, poz. 40; uchwała Sądu Najwyższego z 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74).

3. W skład szkody, według ugruntowanego stanowiska doktryny i orzecznictwa, wchodzi wydatki i koszty związane ze zdarzeniem wywołującym szkodę. Objęcie pojęciem szkody kosztów i wydatków poniesionych w następstwie zdarzenia wywołanego szkodą wynika z kompensacyjnego charakteru odszkodowania. Dał temu wyraz Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 16 maja 2002 roku (V CKN 1273/00, OSNC 2002, nr 12, poz. 40), stwierdzając jako rzecz oczywistą, że podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja co oznacza, iż odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Cel ten realizuje naprawienie szkody uwzględniające indywidualną sytuację poszkodowanego. Wysokość odszkodowania powinna w związku z tym ściśle odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody, a zatem odszkodowanie nie może być wyższe lub niższe od szkody poniesionej przez poszkodowanego. Należy jednocześnie zauważyć, że z zasady wyrażonej w przepisach art. 363 § 1 k.c. wynika, iż w razie uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Przywrócenie bowiem rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Tak rozumiany obowiązek odszkodowawczy nie może jednak naruszać zasady, że szkoda nie powinna być źródłem wzbogacenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 22 lutego 2007 roku, I ACa 1179/06, LEX nr 298601).

4. Z przepisu art. 822 § 1 k.c. wynika, iż obowiązek ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej polega na zapłacie określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone przez ubezpieczonego osobom trzecim, a więc na spełnieniu świadczenia pieniężnego. Poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z przepisu art. 363 § 1 k.c. jedynie w ten sposób, że

roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji (por. wyrok Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 2018 roku, II CNP 43/17, LEX nr 2490615).

5. Odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego może być ustalone, w przypadku szkody częściowej, jako równowartość hipotetycznie określonych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego także wtedy, gdy przed ustaleniem wysokości odszkodowania pojazd zostanie naprawiony. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że taki sposób rozliczenia szkody przewyższa wielkość uszczerbku w majątku poszkodowanego, odszkodowanie, stosownie do okoliczności sprawy, może ulec obniżeniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2018 roku, III CZP 51/18, OSNC 2019/9, poz. 94)

Fakty

6. W wyniku opisanego zdarzenia w spornym pojeździe doszło do urwania zaczepów przedniego zderzak i powstania dwóch głębokich rys na przednim prawym błotniku.

Dowód: zdjęcia miejsca zdarzenia - akta szkody nr (...) - 01,

zgłoszenie szkody - akta szkody nr (...) - 01,

zeznania świadków T. B. - k. 103,

M. B. - k. 103.

7. Hipotetyczny koszt przywrócenia tegoż pojazdu do stanu sprzed przedmiotowego zdarzenia wynosi 4737,37 zł.

Dowód: opinia pisemna biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej K. G. z 29 września 2020 roku - k. 128-136.

8. M. B. naprawił przedmiotowy pojazd, a poniesione koszty jego naprawy nie przekroczyły 3600 zł.

Dowód: zeznania świadków T. B. - k. 103,

M. B. - k. 103.

9. Po tej naprawie pojazd został przywrócony do stanu sprzed tego zdarzenia.

Dowód: opinia pisemna biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej K. G. z 29 września 2020 roku - k. 128-136.

10. Strona pozwana przyznała odszkodowanie w kwocie 4040,99 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy spornego pojazdu.

Dowód: odpis pisma strony pozwanej do M. B. z 6 marca 2020 roku - akta szkody nr (...) - 01,

odpis pisma strony pozwanej do powoda z 5 maja 2020 roku - akta szkody nr (...) - 01.

Wysokość odszkodowania

11. Między stronami nie było sporu co do zakresu uszkodzeń, jakie wystąpił w przedmiotowym pojeździe w związku z opisanym zdarzeniem.

12. Nie ma wątpliwości, że hipotetyczny koszt przywrócenia tegoż tego samochodu do stanu sprzed przedmiotowego zdarzenia wynosi 4737,37 zł.

13. Sąd ustalił, że M. B. dokonał naprawy przedmiotowego pojazdu i w jej wyniku przywrócił go do stanu sprzed analizowanego zdarzenia, a jej koszt nie przekroczył 3600 zł.

14. W świetle tych okoliczności należy przyjąć, że odszkodowanie z tytułu zwrotu kosztów naprawy tego samochodu nie powinno przekraczać 3600 zł, albowiem wyższe odszkodowanie przekraczałoby wysokość uszczerbku majątkowego doznanego przez poszkodowanych i prowadziło do ich bezpodstawnego wzbogacenia.

Przyznane odszkodowanie

15. Strona pozwana przyznała już odszkodowanie z tytułu zwrotu kosztów naprawy spornego pojazdu w kwocie 4040,99 zł.

16. Przyznane odszkodowanie z tytułu zwrotu kosztów naprawy przedmiotowego samochodu przewyższa należne poszkodowanym odszkodowanie z tego tytułu.

17. Zobowiązanie o odszkodowanie z tego tytułu uległo umorzeniu wobec jego wykonania przez stronę pozwaną.

Rozstrzygnięcie

18. Powództwo o zasądzenie dodatkowego odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów naprawy spornego pojazdu w kwocie 880,88 zł należało oddalić jako niezasadne.

Roszczenia uboczne

V. Odsetki (punkty I i II wyroku)

Podstawa prawna

1. Wedle przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

2. Przewidziane w tym przepisie odsetki za opóźnienie należą się zarówno bez względu na szkodę poniesioną przez wierzyciela, jak i zawinięcie okoliczności opóźnienia przez dłużnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z 13 października 1994 roku, I CRN 121/94, OSNC 1995, nr 1, poz. 21). W świetle przepisów ustawy dłużnik opóźnia się z wykonaniem zobowiązania, gdy nie spełnia świadczenia w terminie oznaczonym w sposób dostateczny lub wynikający z właściwości zobowiązania. Aby dokładnie wyjaśnić wskazaną kwestię konieczne jest odwołanie się do pojęcia wymagalności. Roszczenie o spełnienie świadczenia jest wymagalne wówczas, gdy wierzyciel jest uprawniony do żądania spełnienia świadczenia. Dopóki roszczenie jest niewymagalne, nie zachodzi także opóźnienie, gdyż dłużnik nie jest zobowiązany do świadczenia. O dacie wymagalności decyduje natomiast treść stosunku obligacyjnego łączącego strony. W przypadku zobowiązań terminowych, jeśli dłużnik nie realizuje w terminie swych obowiązków wynikających z treści zobowiązania, opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. W takim przypadku data wymagalności roszczenia stanowi jednocześnie datę, od której dłużnik opóźnia się ze świadczeniem. Z mocy przepisów art. 481 k.c. uzasadnia to roszczenie o odsetki. W przypadku z kolei zobowiązań bezterminowych opóźnienie nastąpi dopiero w przypadku niedostosowania się do wezwania wierzyciela żądającego spełnienia świadczenia, chyba że obowiązek jego spełnienia wynika z właściwości zobowiązania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 21 listopada 1995 roku, I ACr 592/95, OSA 1996, nr 10, poz. 48).

2. Przepis art. 481 § 2 zd. 1 k.c. stanowi, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych.

3.Zgodnie z przepisem art. 817 § 1 k.c., ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Z kolei przepisy art. 817 § 2 k.c. stanowią, że gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1 tegoż artykułu. W świetle tych przepisów ubezpieczyciel jest obowiązany wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni od dnia zawiadomienia o wypadku, a w późniejszym terminie tylko wówczas, gdy nie jest w stanie wcześniej wyjaśnić okoliczności niezbędnych do ustalenia jego odpowiedzialności albo wysokości odszkodowania.

4.W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że ciężący na zakładzie ubezpieczeń obowiązek terminowego świadczenia zależy od spełnienia dodatkowych przesłanek dotyczących współdziałania poszkodowanego, w tym zwłaszcza zgłoszenia roszczenia, oraz obiektywnych możliwości ustalenia okoliczności koniecznych do ustalenia odszkodowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28 czerwca 2005 roku, I CK 7/05, LEX nr 153254).

Fakty

5.W piśmie z 5 marca 2020 roku, strona pozwana potwierdziła otrzymanie zgłoszenia szkody.

Dowód: odpis pisma strony pozwanej do M. B. z 5 marca 2020 roku - akta szkody nr (...) - 01.

6.Decyzją z 6 marca 2020 roku, strona pozwana przyznała odszkodowanie w kwocie 2120,48 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy spornego pojazdu.

Dowód: odpis pisma strony pozwanej do M. B. z 6 marca 2020 roku - akta szkody nr (...) - 01.

7.Decyzją z 5 maja 2020 roku, strona pozwana przyznała dodatkowe odszkodowanie w kwocie 1920,51 zł.

Dowód: odpis pisma strony pozwanej do powoda z 5 maja 2020 roku - akta szkody nr (...) - 01.

Wymagalność roszczenia odszkodowawczego

8.W rozpoznawanej sprawie pozwana Spółka nie udowodniła i nawet nie twierdziła, że istniały przeszkody uniemożliwiające wyjaśnienie w ciągu trzydziestu dni okoliczności koniecznych do ustalenia jej odpowiedzialności albo wysokości świadczenia należnego powodowi, pomimo działań podejmowanych przez nią ze szczególną starannością (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2011 roku, V CSK 38/11, LEX nr 1129170; wyrok Sądu Najwyższego z 18 listopada 2009 roku, II CSK 257/09, LEX nr 551104). Oznacza to, że powinna spełnić świadczenie należne powodowi w terminie trzydziestu dni od dnia otrzymania zawiadomienia o szkodzie.

9.Brak jest dowodów wskazujących na to, kiedy strona pozwana została zawiadomiona o szkodzie w postaci uszkodzenia spornego pojazdu.

10.Pismem z 5 marca 2020 roku, strona pozwana potwierdziła otrzymanie zgłoszenia szkody, a tym samym zawiadomienie o szkodzie dotarło do niej najpóźniej tegoż dnia.

11.Strona pozwana powinna wypłacić świadczenie z tytułu odszkodowania dotyczącego zwrotu kosztów naprawy spornego pojazdu do 6 kwietnia 2020 roku (w dniu 4 kwietnia 2020 roku była sobota, a w dniu 5 kwietnia 2020 roku była niedziela) i w tym dniu roszczenie o to świadczenie stało się wymagalne.

Skapitalizowane odsetki

12.Od 7 kwietnia 2020 roku przysługiwały powodowi odsetki ustawowe za opóźnienie naliczane od należnego odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu.

13. W dniu z 5 maja 2020 roku, strona pozwana przyznała dodatkowe odszkodowanie w kwocie 1920,51 zł, jednakże nie wykazała, iż w tym samym dniu wypłaciła to odszkodowanie, a tym samym żądanie naliczenia odsetek ustawowych za opóźnienie do dnia 6 maja 2020 roku jest uzasadnione.

14. Skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie naliczane od 1920,51 zł za okres od 7 kwietnia 2020 roku do 6 maja 2020 roku wynoszą 9,52 zł.

Rozstrzygnięcie

17. Należało zasądzić kwotę 9,52 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od 1920,51 zł za okres od 7 kwietnia 2020 roku do 6 maja 2020 roku.

18. Dalej idące roszczenie w tym przedmiocie było niezasadne i podlegało oddaleniu.

ROZLICZENIE KOSZTÓW

I. Koszty procesu (punkt III wyroku)

Podstawa prawna

1. Wedle przepisów art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

2. Przepisy art. 100 k.p.c. stanowią, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone, przy czym sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

3. Zgodnie z przepisem art. 98 § 1¹ zd. 1 k.p.c., od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzone, do dnia zapłaty.

Poniesione koszty procesu

4. Do kosztów procesu poniesionych przez stronę pozwaną należało zaliczyć: opłatę skarbową od odpisu pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (k. 90 akt) wynagrodzenie reprezentującego ją radcy prawnego w kwocie 270 zł i zaliczkę na poczet kosztów dowodu z opinii biegłego w kwocie 568,12 zł (k. 109, 140 i 159 akt), co daje łącznie 855,12 zł.

Sposób rozliczenia

5. Strona pozwana przegrała sprawę tylko częściowo co do roszczenia odsetkowego, a tym samym tylko w nieznacznym zakresie.

6. Powód jest obowiązany zwrócić stronie pozwanej całość poniesionych przez nią kosztów procesu.

Rozstrzygnięcie

7. Należało zasądzić od powoda na rzecz strony pozwanej 855,12 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

II. Wydatki tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa (punkt IV wyroku)

Podstawa prawna

1. Wedle przepisów art. 113 ust. 1 i 2 w zw. art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity - Dz.U. z 2019 roku, poz. 785 z późn. zm.), wydatkami tymczasowo poniesionymi przez Skarb Państwa sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży strony, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Poniesione wydatki

2. W rozpoznawanej sprawie Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie poniósł tymczasowo wydatki na zwrot kosztów stawiennictwa świadka M. B. w kwocie 292 zł.

Sposób rozliczenia

3. W rozpoznawanej sprawie, stosując odpowiednio przepis art. 100 zd. 2 k.p.c., należało tymi wydatkami w całości obciążyć powoda.

Rozstrzygnięcie

4. Należało nakazać powodowi, aby zapłacił na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie 292 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.